Београд, 2026.

Едиција ЛЕДОЛОМАЦ
Боривој Герзић
СЕДМИ СИН СЕДМОГА СИНА
© аутор и Rende Books, 2026.

Уредница
Слађана Новаковић

СЕДМИ СИН СЕДМОГА СИНА

БОРИВОЈ ГЕРЗИЋ

песме

дивљ

све што је некад било
постало је ово сада

заметак из прамора –
колос што хода светом
млатарајући рукама
глас му груб или мио
како ветар дуне

лица из прошлости нестала –
постала давно прастара
само отисци у песку
испрани ветром

снагатор
дебела дама
људи на трапезу
кепец и скелет –
исти пред оком
другачији у времену

ход им невидљив
обликује све постојеће
док га не претвори
у непостојеће

и сав плес живота и смрти
људскост што порађа –
капа небеска
све ближа је земљи

човече, уразуми се
или ћеш остати
диваљ

ништа није твоје

и ваздух који удахнеш
одмах мораш да издахнеш –

све одоре царске
не скривају нагост тела
нити мудрост поништава
празнину свемира

лепота не уклања
поноре ужаса
ни дечији смех
ропац умирућег

о свету ћеш сазнати
колико ноктом да загребеш
и знања сакупити тек колико
црног испод ноктију

видећеш сунце што не сија за тебе
блиставе звезде које никог не греју –
природу која те оживљава, па убија
само да би те укопала
зарад туђег цветања

али не брини –
у кореографији твог спровода
све је твоје и ништа није твоје

играчка си у рукама судбине
и привидни њен господар

твоје је данас које не постоји
колиба трошна одувана ветром
а њено јуче и сутра –
сва вечност космичког учитеља
који седи негде у свемиру
и немо окреће планете

религија

воли
све што видиш и не видиш
све што језди васионом
сунце, месец, тихе облаке
и духове изнад њих

воли жену обиља и
стег њених бутина –
муке где нестају а
живот се умножава:
штап што се врти
и земљу што га држи

воли децу, ћурке
псе, гуштере
и створове све
сваку травку и цвет
ливаду из правремена
и брдо лобање

воли бело
воли црно
и огањ међу њима –
ако уклониш једно
појавиће се друго
воли удолину свог длана
и кап јутарње росе у њој –
мрко корење

воли жегу сунца
месечеве поплаве
кругове што се исписују
у камену и дрвету –
воли часну трпезу

без страха од пакла
без жеље за рајем
воли и винопију и пехарника –
у осмом колену
запали кандило нараштају
и води љубав с љубављу

диши дубоко и прати свој дах
ма куда те водио –
не постављај питања
не тумачи непротумачено
воли благословену утробу
што те је породила
и постојање са́мо

нека шест кловнова учине
да планина ума
порасте до планине светлости
плеши у тишини
пред очима живога бога –
ти, дете човека

и не питај
за ким звона звоне
на богомољи твог лица